

מוקד סיוע לעובדים זרים

מתי מדבר

היה המדבר פרגע שהוא עריץ אים מא' ד... דבר מר, דבר אכזר ונורא מא' ד... מתי מדבר, ת. נ. ביאליק

עדויות ממדבר סיני, שנת 2010

מוקדש לאלו שנרצחו, ולאלו שעודם מוחזקים בידי סוחרי אדם תאבי בצע

בתמונה: גבול ישראל מצרים (הר חיזקיהו)

פברואר 2011

בשנת 2010 גבה "מוקד סיוע לעובדים זרים" עדויות משישים מבקשי מקלט, רובם מאריתריאה, אשר נפלו קורבן למבריחים במדבר סיני, בניסיונם למצוא מקלט בישראל. מתנדבי המוקד פגשו אותם בביקוריהם הקבועים בכלא "סהרונים" שבקציעות, או לאחר שחרורם מהכלא.¹ על בסיס עדויות אלה חושף דו"ח זה את מסכת ההתעללויות שעברו הקורבנות, ואת חיי היומיום במחנות העינויים במדבר.

"שילמתי \$3,000 למבריה עבדאללה. במדבר הוא דרש ממני עוד \$10,000... הוא חיבר לחשמל את השרשראות בהם כבלו אותנו. התעלפנו... עברתי עינויים במשך חודשיים וחצי, עד שקרובי משפחתי מארצות הברית, אירופה, ערב הסעודית וסודן הצליחו לגייס עוד \$10,000".

"הייתי בתולה כשהגעתי למדבר. בפעמים הראשונות שנאנסתי בכיתי וניסיתי להתנגד. הם לא עזבו אותי. אחר כך הפסקתי להתנגד."

"בהה, השומר הסתכל כל הזמן על אחת הנשים. אפשר היה להבין שהוא רוצה אותה... לילה אחד הוא ציווה עלינו להסתכל לצד השני ואנס אותה לידנו. שמענו אותה זועקת. לא יכולנו לעזור לה."

"אנחנו, הגברים בקבוצה, ניסינו להגן על הנשים מהמבריחים, שביקשו לאנוס אותן. הם קשרו את ידינו ורגלינו, ואנסו אותנו כעונש".²

לפי דו"ח של מרכז המחקר והמידע של הכנסת, בשנת 2010 הוברחו לישראל דרך הגבול עם מצרים 11,763 בני אדם.³ רבים מהם נפלו קורבן למבריחים, אשר דרשו דמי כופר גבוהים כדי לשחררם. עד שהכסף שולם, הם הוחזקו כבני ערובה, בתנאים תת אנושיים, ועונו. העינויים שימשו אמצעי לחץ על קרובי משפחתם לשלוח מהר ככל האפשר את כספי הכופר. מתנדבי ועובדי המוקד אספו שישים עדויות החושפות מציאות מזעזעת. עשרים וארבע מן העדויות הן של נשים, ושלושים ושש של גברים. כמה מרואיינים סיפרו שכלל לא התכוונו להגיע לישראל, וכי נחטפו מסודן או מצרים לצורך גביית דמי הכופר.

¹ כמה עדויות הנכללות בדו"ח מתבססות על הפרוטוקולים של בית הדין לביקורת משמורת בכלא "סהרונים".

² מתוך העדויות שנמסרו ל"מוקד סיוע לעובדים זרים". נספח עדויות בסוף דו"ח זה, מכיל שלוש עשרה עדויות.

³ מרכז המחקר והמידע של הכנסת, "השפעתם של זרים ללא אשרת עבודה על שוק העבודה בישראל", 16 ינואר 2011, עמ. 3, מתייחס למספר ה"מסתגנים" שנכנסו לישראל עד ליום 29.12.2010.

אלימות, עבדות, התעללות

כמה מהעדויות מלמדות כי חלק מהקורבנות נרצחו בידי המבריחים או הורעבו למוות. שמונה עשר עדויות נפרדות דיווחו שבמהלך קיץ 2010, אולצו בכפייה לעבוד בבניית בתיים של אבו מוסא ושל עבדאללה, שניים מהמבריחים ששמם חזר ועלה. הקורבנות דווחו לא רק על עינויים פיזיים, אלא גם על עינויים נפשיים והשפלה. שבעה מהם סיפרו שהמבריחים שפכו על ראשם את כדי השתן בהם עשו בני הערובה הכלואים את צרכיהם. שניים מהם סיפרו כי המבריחים שפכו חול על ראשיהם. שבעה קורבנות דיווחו שהמבריחים אימו לקצור את איבריהם הפנימיים ולמכור אותם להשתלה.

עדויות אלה נתמכות ממידע שפרסמה קבוצת "כל אחד", קבוצת ארגוני זכויות אדם שבסיסה באיטליה, ואשר בראשה עומד הסופר האיטלקי הנודע רוברטו מליני (Malini). מדיווחי הקבוצה עולה כי שני אנשים ממוצא אריתראי נרצחו בתאריך 11.11.2010, ושישה נוספים נורו למוות לעיניהם של בני ערובה נוספים, שכנראה עדיין מוחזקים במדבר.⁴ דו"ח אחר של קבוצת "כל אחד" מעלה כי יש ממש באיומים על נטילת אברים. הדו"ח מספר על ארבעה צעירים אריתראים שנלקחו למרפאה לא חוקית בסני, שם קצרו את כליותיהם. הצעירים לא הוחזרו לקבוצה וקיים חשש שנרצחו.⁵

אונס

כחמשת אלפים נשים הגיעו לישראל דרך סיני במהלך השנים האחרונות. קשה להעריך כמה מביניהן נאנסו בדרך. על פי העדויות שנאספו, רוב הנשים שהוחזקו בידי המבריחים במדבר במהלך שנת 2010 נאנסו, רבות מהן לעתים תכופות. שבע עשרה מהנשים שרואיינו דיווחו כי נאנסו. זהו נתון גבוה בהתחשב בקושי שלהן לשוחח על כך עם זרים. מעבר לקשיים המשותפים לקורבנות אונס, עולה כי הנשים חוששות כי החברה שלחן תטיל עליהן את האשמה, וכי מוטב אם יסתירו וישכחו את מעשי האונס כדי שלא תנודנה מן החברה.

עדויות על מקרי אונס ניגבו גם מן הגברים. המרואיינים דיווחו כי לפחות שלושים וארבע נשים שהיו כלואות איתם נאנסו לידם. אחד הגברים סיפר שכמה גברים בקבוצתו נאנסו, בתגובה על כך שניסו למנוע את אונס הנשים הצעירות בקבוצתם. תימוכין נוסף למקרי האונס הרבים ניתן בידי "רופאים לזכויות

⁴ ראה תלונת קבוצת "כל אחד" מיום 11.01.2011 :

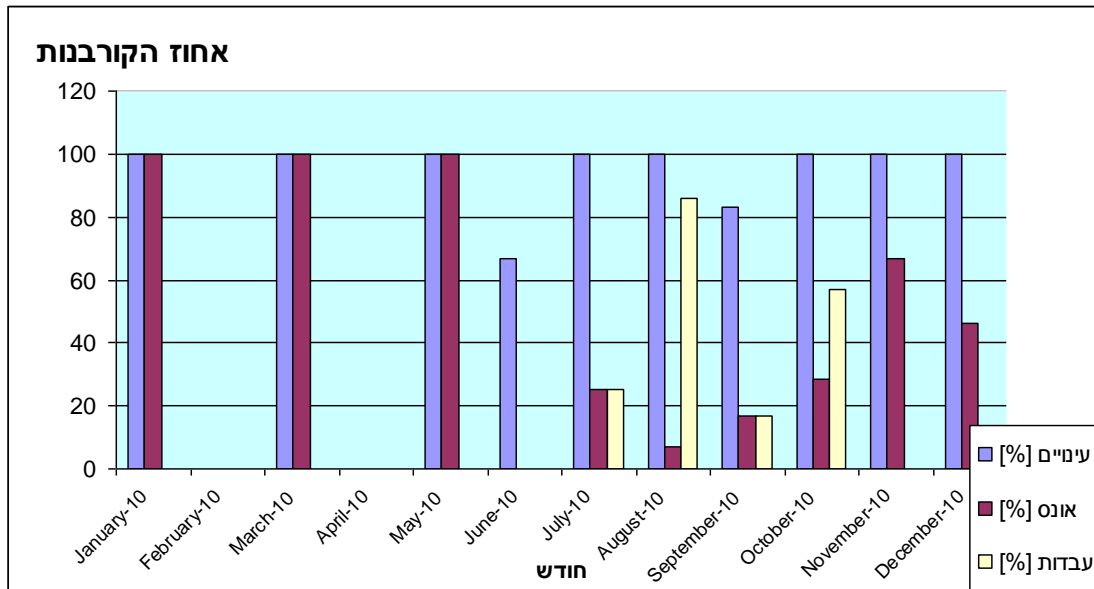
http://www.everyonegroup.com/EveryOne/MainPage/Entries/2011/1/11_Complaint_against_the_trafficers_of_the_Sinai.html

⁵ ראה פניית קבוצת "כל אחד" מיום 01.12.2010 :

http://www.everyonegroup.com/EveryOne/MainPage/Entries/2010/12/1_Eritrean_Refugees_in_the_Sinai_Appeal_to_International_Authorities.html

אדם". בעמותה מעריכים שלמעלה משמונים הפלות שתואמו באמצעותה בשנת 2010 בלבד, היו של נשים שהרו כתוצאה מאונס במדבר. כשבוחנים נתון זה יש להתחשב בכך שלא כל מקרי האונס גורמים להריון.⁶

אחוז המרואיינים שנפלו קורבן לאונס, עינויים ועבדות במדבר סיני, 2010

הגרף מבוסס על עדויות של 60 מבקשי מקלט שהוחזקו בידי המבריחים במדבר סיני

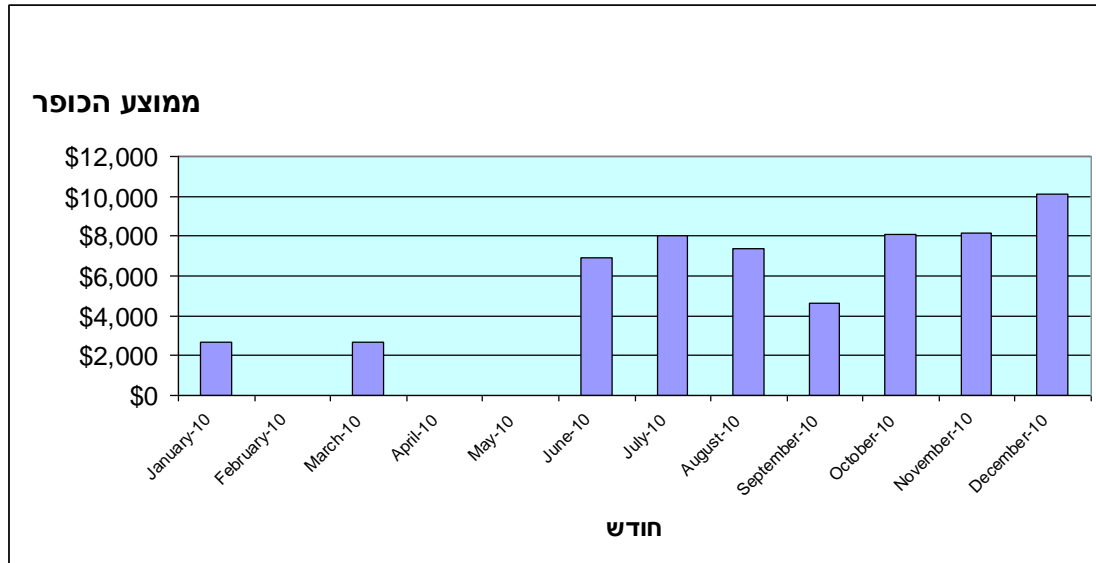
דמי כופר

מן העדויות עולה כי סכום הכופר שנדרש על ידי המבריחים עולה בהתמדה. ככל שמצליחות משפחות הכלואים לגייס סכומי כסף גדולים יותר, כך עולה סכום הכופר הנדרש מן הקורבנות הבאים. מספר עדויות מדווחות כי בנוסף לתשלום הראשון ועל התשלום הנוסף של דמי הכופר שנדרשו בידי המבריחים, ישנם קורבנות שנאלצו לשלם סכום נוסף, שלישי, על מנת להיחלץ ממחנה העינויים.

⁶ רל"א, "שבי, עינויים ואונס במדבר סיני", 14.12.2010: "לצוות רופאים לזכויות אדם יש יסוד להאמין כי מחצית מתוך 165 ההפלות, שתואמו באמצעות המרפאה הפתוחה, בין החודשים ינואר עד נובמבר 2010 הן של נשים שעברו תקיפה מינית במסען במדבר סיני."

<http://phr.org.il/uploaded/PHR Information sheet refugees sinai Hebrew 14.12.10.pdf>

סכומי הכופר הנדרשים על ידי המבריחים

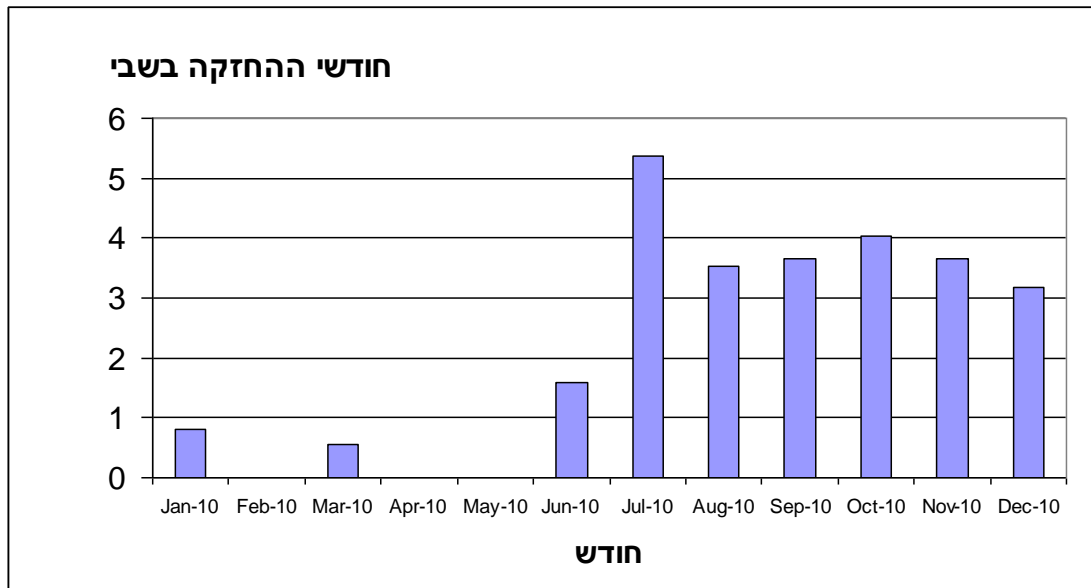
הגרף מבוסס על עדויות של 60 מבקשי מקלט שהוחזקו בידי המבריחים במדבר סיני

כאשר בוחנים את סכומי הכופר המדווחים, יש להתחשב בשמועות הרווחות בין העצורים ממוצא אריתריאי בכלא "סהרונים". על פי שמועות אלו, אם יודו העצורים בתשלום סכומי כופר גבוהים למבריחים לצורך שחרורם, הם עלולים להדרש לשלם סכומים גבוהים גם לצורך שחרורם מהכלא הישראלי. וזאת, על אף כי למעשה, דווקא אזרחי אריתריאה משוחררים ממעצר מבלי שנדרשת מהם ערבות כספית כלל. שלושה אריתריאים סיפרו למתנדבי המוקד כי שמועות אלו גרמו להם לדווח לדיין בית הדין למשמורת כי שילמו רק \$1,500 למבריחים, סכום נמוך בהרבה ממה ששילמו בפועל.

משך הכליאה

הטבלה הבאה מראה עלייה במספר החודשים הממוצע שהקורבנות הוחזקו בידי שוביהם. על פי רוב, תקופת הכליאה תלויה ביכולת משפחתן של הקורבנות לגייס את דמי הכופר הנדרשים בידי המבריחים. ככל שעולה סכום דמי הכופר, כך קשה יותר למשפחות לגייס אותו, ונדרשים חודשים רבים יותר לאיסופו. מסיבה זו ניתן לראות שקורבנות רבים יותר דיווחו על תקופת כליאה ממושכת יותר במחצית השנייה של שנת 2010, ביחס ישיר לעלייה בסכום דמי הכופר שנדרשו. מהעדויות עולה כי ישנם קורבנות שנרצחו כאשר המבריחים הבינו שמשפחותיהן לא תצליחנה לגייס את סכום הכופר. לעומת זאת, דיווחו אחרים כי שוחררו למרות שמשפחותיהם לא הצליחו לגייס את הסכום שנדרש. כמה מהם האמינו ששוחררו משום שהגיעו קורבנות חדשים, וכי שוביהם לא רצו להמשיך לכלוא אותם ללא תוחלת.

זמן ההחזקה בשבי

הגרף מבוסס על עדויות של 60 מבקשי מקלט שהוחזקו בידי המבריחים במדבר סיני

המבריחים

העדויות מגלות שרשתות ההברחה בסיני מנוהלות ברובן בידי בדואים תושבי המקום, ושקיימות קבוצות שונות של מבריחים, ביניהן גם קבוצת מבריחים סודנים. היחסים ביניהן נעים משיתוף פעולה ועד מלחמות. יש קבוצות המנסות לחטוף בני ערובה, או למכור אותם במהלך תקופת ההמתנה לדמי הכופר. שמות המבריחים חוזרים על עצמם בעדויות: עבדאללה, חאליד, אחמד, אבו מוסא, עלי, איברהים, מוחמד, סלאח, מנצור (אבו פייסל). בחלק מהעדויות מכונים שלושת הראשונים אבו עבדאללה, אבו חאליד ואבו אחמד, אך הסיפורים הזוהים מביאים אותנו למסקנה כי מדובר כנראה באותם אנשים. עוד מגלות העדויות שהמבריחים הבדואים עושים שימוש באזרחי סודן, אריתריאה, סומליה ואף ניגריה כשומרים, מתורגמנים, טבחיים ועוד. לעיתים מדובר בבני ערובה שהתכוונו לחצות את המדבר, אך לא הצליחו לשלם את דמי הכופר, ונאלצו לעבוד עבור המבריחים כתחליף לכופר. בכמה עדויות מופיעים אזרח סומליה בשם נור, ושני אריתראים: דויט ויונס. מידת מעורבותם של משתפי פעולה אלה בהתעללויות המבוצעות בידי המבריחים משתנה בין העדויות.

מהעדויות עולה שהמבריחים הם מוסלמים מאמינים, הצמים בתקופת הרמאדאן. העדויות משקפות יחס של עוינות כלפי יהודים ונוצרים. כך למשל תיאר מ.נ., סודני מוסלמי שהתנצר, כיצד אולץ לקרוא את הקוראן ולאסלם את בני הערובה האריתראים הנוצרים שהיו כלואים עמו (ראו עדות מס' 4). אחד

הקורבנות, ה.פ.ד. תיאר כיצד המבריחים קיללו יהודים ונוצרים ופגעו בכני הערובה בשל רצונם להגיע למדינת היהודים, שם, לדעת המבריחים, יגויסו לצבא היהודים (ראו עדות מס' 3). המניע הדתי בהתייחסות המבריחים מתחזק כשמשווים את היחס לו זוכים אזרחי אריתריאה ואתיופיה הנוצרים, ליחסם של המבריחים למוסלמים שהגיעו לאחרונה לישראל מגאנה ומתורכיה באותם נתיבים. מרואיינים אלו דווחו כי שלמו \$1000 עד \$1400 תמורת ההברחה, ללא עינויים או דרישה לתשלום כופר. התלונות היחידות שהיו להם כלפי המבריחים נגעו לאיכות המזון ומי השתייה שסופקו להם.

אכיפה נגד המבריחים בישראל

העדויות שנאספו בידי "מוקד סיוע לעובדים זרים", קיבלו תימוכין בכתב אישום שהוגש לבית המשפט המחוזי בירושלים בתאריך 21.01.2010, בעוון סחיטה, החזקה בתנאי עבדות וסחר בכני אדם. כתב אישום זה הוגש נגד נגאסי הבאטי מאריתריאה, ונגד פיתווי מהרי מאתיופיה, המתגוררים בישראל. לפי כתב האישום, היו השנים חלק מכנופייה אריתראית-מצרית שהבריחה מבקשי מקלט לישראל דרך מצרים, וסחטה כופר מקרובי משפחותיהם בישראל או במדינות אחרות באמצעות הטלפון. עד שגויס סכום הכופר, הוחזקו הקורבנות בכני ערובה בידי הכנופייה, נוצלו ועונו. זהו המקרה היחידי בו הועמדו לדין תושבי ישראל על מעורבות בהברחת מבקשי מקלט לישראל. הנאשמים שוחררו בערבות ונמצאים במעצר בית. קבוצת "כל אחד" שהוזכרה לעיל טוענת כי אחד הנאשמים, פיתווי מהרי, שיתף פעולה עם חאליד, מבריה שהורה על הוצאתם להורג של שני אריתראים.

דו"ח שפרסם "מוקד סיוע לעובדים זרים" על סחר בכני אדם ועבדות בסיני ביוני 2010, הניח כי ישנם בישראל משתפי פעולה נוספים.⁷ גם קרובי משפחה של קורבנות המתגוררים בישראל דיווחו למוקד כי ישנם מבריחים שיש להם משתפי פעולה בישראל ובמדינות אחרות. משתפי פעולה אלו יוצרים קשר עם קרובי משפחתם של הקורבנות, סוחטים אותם ומעבירים את דמי הכופר לידי המבריחים בסיני. בדצמבר 2010 הביא "מוקד סיוע לעובדים זרים" למעצרים של שניים ממשתפי פעולה אלו בעת פגישתם עם קרוב משפחתו של אחד הקורבנות לצורך גביית דמי הכופר. אף שמשתפי הפעולה נתפסו בעת ביצוע המעשה, כשעליהם סכומי כסף גדולים אותם לא יכלו להסביר, הם שוחררו לאחר מספר ימים. המחלקה המשפטית של "מוקד סיוע לעובדים זרים" מעריכה כי אפשר להעמיד אותם לדין על סיוע להחזקה בתנאי עבדות. המוקד עוקב אחר המקרה אל מול יחידת סע"ר של משטרת ישראל, שמונתה לחקירה.

⁷ "מוקד סיוע לעובדים זרים" ו"קו לעובד", "סחר בכני אדם, ניצול למטרות מין של מהגרות עבודה ופליטות", 08.06.2010: http://hotline.org.il/hebrew/pdf/Policy_Paper_060810_TIP_Heb.pdf

סיכום והמלצות

דו"ח זה מבוסס על שישים עדויות שניגבו בידי מתנדבי המוקד ובית הדין לביקורת משמורת של שוהים שלא כדין במהלך שנת 2010. העדויות נאספו מאנשים שונים, שהגיעו לישראל בתקופות שונות ובמסגרות שונות, אך כולן מציירות תמונה דומה, תמונה קודרת של אכזריות שיטתית ומתמשכת של המבריחים כלפי קורבנותיהם.

אמנם פשעים אלה לא בוצעו בתחומי ישראל, ומדינת ישראל אינה יכולה להעמיד לדין את המבריחים המצרים ואת רוב משתפי הפעולה שלהם, אולם היא חייבת להכיר בניצולי זוועות אלו כקורבנות, ולהעניק להם את הזכויות המגיעות לקורבנות של עבירות קשות אלו.

ישראל חייבת להשקיע את המשאבים הנדרשים על מנת לאתר ולהעמיד לדין את משתפי הפעולה המתגוררים בישראל.

"מוקד סיוע לעובדים זרים" קורא למדינת ישראל לפנות לרשויות במצרים בדרישה לפעול כנגד סוחרי האדם, ולסייע להם לפעול נגדם גם בקרבת הגבול.

"מוקד סיוע לעובדים זרים" קורא לקהילה הבינלאומית ללחוץ על הרשויות במצרים לפעול למעצרו המידי של אלו מבין אזרחיה הרוצחים, חוטפים, מענים ואונסים בשטחה בני אדם, שכל פשעם הוא רצונם להגיע לישראל ולבקש בה מקלט.

עדות 1: ט.ל.ס., אזרחית אריתריאה, שמונה חודשים בשבי

אני בת 19, נשואה ואם לילד קטן שנשאר עם משפחתי באריתריאה. במרץ 2010, עזבתי לסודן והסכמתי לשלם למבריחים \$2,500 כדי שיעבירו אותי לישראל. כשהגעתי לסיני, המבריחים מכרו אותי, יחד עם עוד אנשים למבריה אחר בשם עבדאללה. עבדאללה דרש ממני עוד \$10,000. לא הייתה לי אפשרות להביא סכום כזה. עבדאללה אנס אותי במשך חמישה ימים, ושני מבריחים נוספים אנסו אותי גם כן. רציתי להתנגד אבל לא היה לי כוח, והמבריחים חנקו אותי במהלך האונס. כתוצאה ממעשיי האונס נכנסתי להריון, ואני עכשו בחודש השביעי. בכל תקופת ההריון הייתי קשורה בשרשראות לעוד אישה. קיבלנו אוכל פעם בכמה ימים, ובכל התקופה הצלחתי להתרחץ רק 3 שלוש פעמים. רק לאחר 8 חודשים הצליח אבי לגייס \$5,000 והמבריחים שחררו אותי ואפשרו לי לחצות את הגבול לישראל ב- 21.12.2010. אני חייבת לעבור הפלה. אסור שבעלי יידע מה קרה לי במדבר ואסור שהילד הזה ייוולד.

עדות 2: א.א.ס., אזרחית אריתריאה, שבעה חודשים בשבי

אני בת 21, נוצרייה. כל חיי עבדתי כרועת צאן בכפר שלי. מעולם לא הלכתי לבית ספר. באפריל 2010 עזבתי לסודן וקיוויתי למצוא שם עבודה טובה. לא תכננתי לבוא לישראל, אפילו לא שמעתי על המדינה הזו. כשעברתי את הגבול לסודן תפס אותי חייל ודרש ממני כסף. לא היה לי, והחייל העביר אותי למבריחים בדואים, שהעבירו אותי יחד עם עוד הרבה אנשים למדבר סיני. לא ידעתי שלוקחים אותי לסיני. בסיני קיבלו אותנו מבריחים בדואים חאלד ועבדאללה, ואיתם דויט מאריתריאה. הם ביקשו מכל אחד \$ 2,800 על ההברחה לישראל. רק אז הבנתי שרוצים להעביר אותי לישראל.

כדי שלא נברח המבריחים קשרו לנו את הרגליים בשרשראות ברזל. בשרשרת אחת היו קשורים 15 איש. לכל אחד קשרו רגל אחת. הייתי קשורה ככה 7 חודשים עד שבאתי לישראל. מי ששילם את הכסף שדרשו, שוחרר ונשלח לישראל. נשארתי קשורה ומידי פעם צירפו אנשים חדשים שהגיעו לסיני. לא יכולתי להשתחרר כי לא היה לי כסף. יש לי דוד בסעודיה שקיוויתי שישלח כסף, אבל לא היה לי את מספר הטלפון שלו. כדי לשכנע את קרובי המשפחות שלנו לשלוח כספים, המבריחים הרביצו לנו במקל. כמו כן שרפו לי את הידיים והרגליים עם מקל פלסטיק שבקצה שלו יש ברזל חם. נשארתי לי פצעים וצלקות מהמכות ומהאש. קיבלנו אוכל פעם ביום ומים פעמיים ביום. סבלנו מאוד מרעב.

בחודשים האחרונים בסיני חאלד ועבדאללה היו משחררים אותי בערב מהשרשרת, ולוקחים אותי לסככה ליד השירותים. שם היו אונסים אותי אחד אחרי השני. כמעט כל יום. הייתה עוד אישה שהם לקחו ואנסו אותנו יחד. אחר כך לקחו אותה לבית אחר ולא ראיתי אותה יותר. הייתי בתולה כשהגעתי למדבר. בפעמים הראשונות שנאנסתי בכיתי וניסיתי להתנגד. הם לא עזבו אותי. אחר כך הפסקתי להתנגד.

אחרי שהייתי כלואה חצי שנה, הובאו לשם אריתריאים שהיו גם להם קרובים בסעודיה. ביקשתי שיחפשו את הדוד שלי. כשנוצר הקשר בינינו דרך הטלפון של המבריחים, סיפרתי לו שאני נמצאת בסיני וביקשתי ממנו עזרה. כשהכסף \$2,800 הגיע, המבריחים שחררו אותי. הם העבירו אותי למישהו בשם איברהים ובתאריך 6.12.2010, הוא העביר אותי לגבול עם ישראל יחד עם עוד 30 אנשים.

עדות 3: ה.פ.ד., אזרח אריתריאה, ששה חודשים בשבי

אני בן 22, נוצרי. לא רציתי לשרת בצבא והרבה זמן הצלחתי להתחמק. כשהרשויות חיפשו אותי בבית לעיתים קרובות מידי, החלטתי לברוח. במאי 2010 עברתי לסודן. המשכתי לישראל כי בני הכפר שלי

⁸ שמות וכן פרטים אישיים מזהים מצויים בידי "מוקד סיוע לעובדים זרים" אך שונו לצורך הגנה על פרטיותם של הקורבנות.

כבר הגיעו לישראל, והבנתי מהם שהכל בסדר שם. הם לא סיפרו שהדרך כל כך קשה. בסודן סיכמתי עם מתווך שאשלם לו \$2,500 על הברחתי לישראל.

כשהגענו לסיני, המברית, עבדאללה, דרש שאוסיף עוד \$500. שילמתי, אך הוא קשר אותי בשרשרת ברזל ברגליים יחד עם עוד שבעה אנשים. הייתי קשור שלושה חודשים. מאחר והיינו קשורים זה לזה ולא יכולנו לצאת, היינו עושים את צרכינו במקום. השתדלנו לחפור בור ולכסות את זה. בגלל שהיינו רבים וצפופים, ולא יכולנו להתקלח, היה מסריח. המבריהים היו נכנסים אלינו עם מסיכות על הפנים ומוציאים אותנו כדי להכות אותנו בחוץ כי לא יכלו לסבול את הריח. הם גם הכו אותנו באברי המין ובמכות חשמל.

בקבוצה שהייתה כלואה איתי היו חמש נשים. את הנשים עבדאללה לקח כל יום כדי לאנוס אותן. הוא גם היה אומר למבריהים האחרים שהם יכולים לאנוס אותן. בהה, השומר הסתכל כל הזמן על אחת הנשים. אפשר היה להבין שהוא רוצה אותה... לילה אחד הוא ציווה עלינו להסתכל לצד השני ואנס אותה לידנו. שמענו אותה זועקת. לא יכולנו לעזור לה.

במשך חודשיים נוספו אנשים רבים לקבוצה של הכלואים. יותר ממאתיים היו שם. עבדאללה לא ביקש מאיתנו כסף. הוא רק איים שימכור את הכליות שלנו. לאחר חודשיים, עבדאללה אמר לנו שהארתראים בסודן גנבו ממנו כסף ולכן אנו צריכים להחזיר לו את הכסף. העבירו אותי ועוד 81 אנשים לבית אחר שם חיכה לנו בחור צעיר בשם מנצור. מיד שהגענו הוא החל להכות אותנו ודרש \$7,000 נוספים. מנצור והאחרים היכו אותנו בכפות הרגליים ובמכות חשמל שהשאירו סימנים על גופי. גם את הנשים היכו כפי שהיכו אותנו, הגברים. אם הן לא הסכימו לצאת עם המבריהים, הם היו מכים אותן אפילו חזק יותר.

אחת הצעירות הייתה מאד יפה. היא כבר שילמה \$3,000 וכשהמבריהים ביקשו עוד כסף, היא התקשרה לאביה וביקשה עוד \$7,000 כדי להשתחרר מהשבי. מספר הטלפון שאביה ראה היה מספר ישראלי והוא לא האמין לה שהמבריהים משתמשים במספרים של ישראל. במשך שישה חודשים כל הבדואים שהיו שם אנסו אותה שוב ושוב. היא נכנסה להריון...

לפני שהגיע הכסף עבורי היה חג, והמבריהים השאירו רק בחור סומלי ועוד בחור ניגרי לשמור עלינו. אחת הנשים שהיה לה תינוק קטן ולכן לא הייתה קשורה עם כולנו, הצליחה להביא משהו חד לחתוך את האזיקים. הצלחנו, 58 איש שהיינו קשורים יחדיו, לברוח. עבדאללה, עם קבוצה גדולה של בדואים רדפו אחרינו וירו למוות בארבעה... הם הצליחו לתפוס 22 מאיתנו וכשהחזירו אותנו למחנה, עבדאללה הפיל אותי, דרך על צווארי וקרא לכל הבדואים שיכו אותי. עבדאללה היה אומר שהם צדיקים שכן הם מכים נוצרים. הוא אמר שכשנגיע לישראל נהיה חיילים בצבא ישראל.

בתקופה האחרונה בשבי הכריחו אותנו לעבוד בבניין בלילות. לא יכולתי לסרב כי היו הורגים אותי. עבדתי כסבל בבניית ביתו של עבדאללה. עבדתי בערך חודש, רק בלילות, כדי שלא יראו אותנו. לא קיבלתי תשלום. הייתי כלוא בסיני חצי שנה. כל התקופה סבלתי מרעב, כי המבריהים היו נותנים מעט דייסה פעם ביום. כל התקופה לא התקלחתי, וסבלתי מכינים בכל גופי. רק לאחר חצי שנה הצליחה משפחתי לגייס \$7,000 והמבריהים שחררו אותי והעבירו אותי לגבול. נכנסתי לישראל ב-31.10.2010.

עדות 4: מ.ג., אזרח סודן, ששה חודשים בשבי

אני בן 35, בן לאב מוסלמי ואם נוצריה. כשהייתי צעיר, נפטרה אמי ודודתה אימצה אותי. התנצרת כמורה. כשסיימתי ללמוד חזרתי למשפחת אבי ולא קיבלו אותי. התחלתי לעבוד בארגון נוצרי ואחיי דיווח עלי לשלטונות. נעצרת ב-2006 והייתי כלוא בכלא שאלה (Shale) עד 2008. בכנסייה עזרו לי להשיג דרכון והגעתי לקהיר ב-10.02.2010. לא רציתי להישאר ולא פניתי לנציבות הפליטים בגלל הסיפורים הקשים ששמעתי. הכרתי את ישראל מהתנ"ך. אני אוהב את ישראל. ארץ קדושה. בכנסייה עזרו לי לגייס \$2,500. המבריהם בקהיר לקח \$1,200. את השאר \$1,300 הייתי אמור לשלם למבריהם בגבול ישראל.

בקבוצה שבה יצאתי היו 13 סודנים ו-45 אריתראים, ובהם 16 נשים ו-3 ילדים. הפרידו אותנו. בהמשך הבנתי שאת הילדים הקטנים הם מעבירים מהר. את הנשים הם אוהבים להחזיק. הביאו אותי לבית של בדואי במדבר והייתי כלוא שם עם 5 נשים ו-15 גברים מאריתריאה במשך 5 חודשים, עד 10.10.2010. ביום שהגענו המבריחים אמרו לנשים שייקחו אותן להתרחץ. הזהרתי אותן. בחורה בת 18 הלכה איתם וחזרה בוכה. אחת הנשים שדיברה אנגלית סיפרה לי מאוחר יותר שאנסו אותה. אחר כך הם היו לוקחים את הנשים כל יום. ניסיתי למנוע מהם לקחת את הנשים והם היכו אותי במקל. עדיין יש לי סימנים. הם טענו שהנשים אינן אחיותיי ולכן זה לא ענייני מה הם עושים איתן. הנשים בכו וצעקו. לא יכולתי לישון... לאחר כמה חודשים, התברר שאף אחת מהן לא קיבלה את המחזור החודשי. חלקן לא הבינו שהן בהריון.

המקום בו גרנו היה כמו דיר עם גדר שיצרה 3 חדרים ועם תקרת בד. לא היו שירותים ומקלחת. ישנו על החול. מי שהיו לו בגדים להחלפה, ישנו עליהם והתכסו בהם. אני התכסיתי במעיל. היה מאוד קר בלילה. לבשנו את אותם הבגדים בלי לכבס אותם ומבלי להתרחץ כל הזמן הזה. כל בוקר הביאו לנו פיתה עם שעועית. לפעמים קיבלתי עוד ארוחה עם גבינה או תפוחי אדמה. קיבלנו בקבוק של ליטר וחצי מים ליום. כשהיה חם מאוד נתנו לנו שני בקבוקים לכל אדם. כשהגעתי למדבר שקלתי 85 ק"ג. בתוך חצי שנה הורדתי 30 ק"ג. בתקופת צום הרמאדאן לא נתנו אוכל ביום. המבריחים לא ידעו שאני מדבר ערבית. שמעתי אותם מדברים על הנשים שאנסו. כשנודע להם שאני מדבר ערבית, הם הביאו לי קוראן וניסו לגרום לי לאסלם את האחרים. הם איימו שאם לא אצליח, לא אשתחרר. הם אמרו: "אתם רוצים לחצות את הגבול כדי להגיע לאויבים שלנו...למה אתם הולכים לשם?"

למבריחים היו כל מיני כלי נשק. הם איימו עלינו והכו אותנו הרבה פעמים. הם שאלו אם יש לנו קרובים בישראל ובאירופה וביקשו את מספרי הטלפון. הם התקשרו אליהם והכו אותנו במקל כדי שנבכה בטלפון. לפעמים דרשו \$2,500 ולפעמים יותר. היו כאלו ששלחו להם רק \$1,000 ובכל זאת שחררו אותם. אמרנו למבריחים שנעבוד בישראל ונשלח להם כסף, אך הם לא הסכימו לשחרר אותנו. אלוהים לא ברא את הנשים חזקות כמו גברים, ולכן הספיק שהם אנסו אותן כדי שהן תבכנה בטלפון לקרובים שלהן. אשה אחת שוחררה לאחר שאחותה בשוודיה שלחה \$3,500. גם לאחר שהגיע הכסף הם לא שחררו את האנשים מיד, וחיכו כמה ימים כדי שהפצעים יתרפאו. טיפלנו בעצמנו עם בדים שקרענו מהבגדים שלנו.

ב-10.10.2010 החליטו לשחרר אותי עם עוד שני אריתראים. לקחו אותנו לאיזה הר והראו לנו איך לעבור. היה לי קשה כי הייתי כה חלש ומורעב. האריתראים עזבו אותי מאחור. חיכיתי כל הלילה. בבוקר ראיתי חמש חיילות וחייל צעירים. הם דיברו עברית ועניתי להם באנגלית. הם חיפשו בבגדיי ולקחו ממני \$100 שהצלחתי להחביא, דרכון וטלפון נייד שבו היו רשומים כל מספרי הטלפון של האנשים היקרים לי. הם לקחו אותי למקום של הצבא. נתנו לי מזרון, שמיכה, כרית, מים ואינפוזיות. הייתי שם יומיים ואז איש במדים בא ושאל אותי שאלות. באותו לילה העלו אותי לרכב והביאו אותי לאריתראים שהחלו לחצות איתי את הגבול. נסענו למקום אחר והיינו שם 3 ימים. קיבלנו אוכל, שתיה, ואפשרות להתקלח ולכבס את הבגדים. נתנו לי זריקה. אמרתי להם שהדרכון, הכסף והטלפון שלי, שהמספרים בתוכו חשובים לי, נשארו בידי הצבא. אז הביאו אותי לשופט וסיפרתי לו על הטלפון, הכסף והדרכון. הוא אמר שיביאו לי את הפציי. משם לקחו אותי לבית חולים ובדקו אותי. הגיע לשם שוטר עם מסמך עבורי והם שחררו אותי. ביקשתי את הפציי והאיש אמר שכשהם יגיעו, הם יצרו עמי קשר. פחדתי להתלונן.

עדות 5: א.מ.ט., אזרחית אריתריאה, חמישה חודשים בשבי

אני בת 21, נוצריה, נולדתי בסודן, אך אני אריתריאית. בשנת 1995 חזרתי עם משפחתי לאריתריאה. יש לי שם בן. בשנת 2009 השארתי אותו עם משפחתי וחזרתי לסודן. סיכמתי עם מתווך לשלם \$2,500 על העברתי לישראל. כשהגעתי לסיני, המבריחים אבו עבדאללה ואבו מוסא ביקשו ממני \$2,850, ויותר מאוחר דרשו עוד \$7000. כדי לגרום לי לשלם את הסכום הנוסף, קשרו אותי ברגליים לעוד חמש נשים. המבריחים היו מתקשרים למשפחתי ומכים אותי ברגליי ובידיי בצינור גומי כדי שהם ישמעו אותי זועקת. סבלתי מאוד גם מרעב כי היינו מקבלות דייסה מקמח פעם ביומיים. בחודשיים האחרונים לשהותי במקום כבר לא הייתי קשורה בשרשראות כי הייתי עוזרת לחלק מים והייתי מפנה את הצרכים של העצורים

הקשורים. ב- 14.12.2010, לאחר שבי של 5 חודשים במדבר, הצליחה משפחתי לגייס \$7,000 ומיד אפשרו לי לעבור את הגבול לישראל. לאחר מספר ימים הועברתי לכלא סהרונים, שם אני נמצאת עכשיו.

עדות 6: ט.ס., אזרח אריתריאה, ארבעה חודשים בשבי

אני בן 36, נוצרי מאריתריאה, נשוי ואב ל-6 ילדים. הייתי בצבא 16 שנה. כל שנה קיבלתי חופשה קצרה של שבוע. לא ראיתי את ילדיי נולדים וגדלים. לפני 4 שנים, הרגשתי שאני לא יכול לחזור לצבא ולהשאיר את אשתי וילדיי מבלי לראותם כל כך הרבה זמן. במשך שנה הצלחתי להתחמק מהצבא, אך אחרי שנה נתפסתי והוחזקתי במעצר במשך שנתיים בתנאים קשים. לאחר שחרורי, כשהבנתי שאין מועד שחרור לשירותי הצבאי, החלטתי לברוח מאריתריאה.

ביולי 2010 חציתי את הגבול לסודן. שמעתי שם על חברים שהגיעו לישראל, והחלטתי לנסות גם כן. בסודן ביקשו מאיתנו לשלם \$2,500 על העברתנו לישראל. יצאנו קבוצה של 28 איש בהם 10 נשים וילד בן 3. במקום מסוים חיכינו חודש עד שהתאספו מספיק אנשים. היינו בדרך למדבר כ-20 יום. נסענו ביום וישנו על החול בלילות. פעם ביום קיבלנו 2 פרוסות לחם, משהו למרוח ו-2 כוסות מים. 4 המבריחים שליוו אותנו מסודן לסיני היו מכים אותנו במקלות ובנשק שלהם. הם הכו גם את הנשים, אך את גברים הכו יותר חזק. בסיני העבירו אותנו ל-4 מבריחים בדואים אחרים, שאמרו לנו שקנו אותנו במחיר גבוה, ולכן עלינו לשלם להם בחזרה.

הם ביקשו מאיתנו את מספרי הטלפון של קרובי משפחה שלנו, והיו מתקשרים אליהם ומכים אותנו כדי שהם ישמעו אותנו צועקים לעזרה. בנוסף לבדואים, שמר עלינו גם אריתראי שלא יכול היה לשלם לבדואים והשאירו אותנו כדי שיעבוד בשבילם. הנשים הוחזקו בנפרד, אך יכולנו לשמוע שמכים אותן כי הן צעקות לעזרה. היינו קשורים זה לזה ברגליים. לאחר תקופה הועברתי לבקתה אחרת שגם בה היו קשורים אנשים רבים. היינו שם 15 ימים. המבריחים טענו שהמרדנו את האחרים לא לשלם להם, ודרשו מאיתנו עוד כסף. קרובי הצליחו לאסוף ולשלוח \$9,000 נוספים ל-\$2,500 ששילמתי בתחילה. אז העבירו אותי לבקתה אחרת וחיכיתי שם עד שיאפשרו לי לעבור את הגבול.

ב- 16.11.2010, יותר מ-4 חודשים מאז יצאתי למדבר, עברתי את הגבול לישראל בקבוצה של 12 גברים ו-6 נשים. המצרים לא ירו בנו והקבוצה הצליחה לחצות את הגבול. חיכינו לחיילים. כשהגיעו הם ביקשו שנתפשט כדי לבדוק אם אין לנו נשק. הם שאלו לשמותינו באנגלית וגם שאלו מי הביא אותנו. לא שאלו אותנו למה באנו. לאחר חודש בכלא סהרונים שוחררתי בתנאים מגבילים, ללא אישור עבודה.

עדות 7: ט.ב.ג., אזרח אריתריאה, 4 חודשים בשבי

אני בן 25. הגעתי לישראל ב-14.08.2010. סיכמתי עם המבריחים לשלם \$2,500 כדי שיבריחו אותי לישראל. בסיני קנה אותי מהמבריחים שלנו מבריה בשם אבו מוסא עם עוד כמה אנשים. הוא דרש מאיתנו להוסיף עוד \$5,000. לא היה לי איך לשלם ונקשרתי בשרשראות ברזל יחד עם עוד 3 אנשים. התעללו בנו. קיבלתי מכות בכל הגוף בכבל חשמלי ובשוט. מאז אני לא שומע טוב באוזן שמאל. אחד המבריחים היה לוקח בקבוקי שתן ושופך אותם על הראש שלנו. המבריחים נתנו לנו דייסה פעם ביומיים או שלושה. הייתי קשור 4 חודשים. לחלק מהכלואים נתנו חולצות עם מספרים וקראו להם לפי המספר שלהם. גם לאחר שהכסף הגיע, אבו מוסא לא שיחרר אותי. הוא חיכה עוד שבועיים, ורק כשקיבל אנשים חדשים ולא היה לו כבר מקום עבורי, שוחררתי מהשרשראות, אבל הכריחו אותי לעבוד בפרך. במשך שבוע עבדתי מהבוקר ועד הערב בבניית הבית של אחיו של אבו מוסא. לא קיבלתי שום תשלום.

עדות 8: ו.ס.פ., אזרחית אתיופיה, 4 חודשים בשבי

נכנסתי לישראל בתחילת יולי 2010. בשבוע הראשון במדבר סיני הייתי כלואה עם קבוצה של אריתראים. אחרי שבוע, שומר בדואי בשם מוחמד, לקח אותי ועוד שתי נשים ואמר לנו שנבדוק בתי. מוחמד מסר אותנו לשני בדואים אחרים שאנסו אותנו כמה פעמים והחזירו אותנו למאהל רק בבוקר. כשהגעתי לסיני הייתי בתולה. הראשון שאנס אותי ניקה את הדם עם הסדין, ואז השני אנס אותי. צרחתי ובכיתי, אבל זה לא הפריע להם. לא יכולתי לעשות כלום. כשמוחמד בא לקחת אותנו למחרת בלילה סירבנו לבוא, והוא הכה אותנו ולקח אותנו בכוח. כל לילה נאנסנו מספר פעמים. כשהם הכניסו את אבר המין שלהם לפה שלי הייתי מקיאה, למרות שכמעט לא אכלתי.

אחרי חודש, מוחמד לקח אותי למבנה אחר שהיה ריק וסגר אותי שם במשך 3 חודשים. המבנה היה ננעל מבחוץ עם מפתח, ולא יכולתי לצאת. לא היו שם רהיטים וישנתי על הרצפה. בכל החודשים האלה, מוחמד היה מגיע פעמיים ביום ואונס אותי. הוא ניסה לדבר איתי בערבית, אבל לא הבנתי והוא התרגו והכה אותי. התחננתי שיפסיק. זה לא עזר. בזמן הזה מוחמד הביא לי פעם ביום פיתה ובקבוק מים. זה היה כל האוכל שלי. היו ימים שלא קיבלתי אוכל. כל הזמן הזה לא התקלחתי. הראש שלי היה מלא כינים. היה לי צעיף ואיתו ניקיתי את עצמי. את צרכי עשיתי בחוץ רק כשמוחמד הגיע ויכולתי לצאת בהשגחתו. לאחר 3 חודשים, מוחמד החזיר אותי למאהל שבו הייתי כלואה קודם. היו בו עכשו הרבה אנשים חדשים. מוחמד אמר לי שהמשפחה שלי שלחה כסף. כעבור יומיים הוא הביא אותי יחד עם עוד אנשים לגבול עם ישראל.

עדות 9: א.א., אזרח אריתריאה, 3 חודשים בשבי

אני בן 23, איש כנסייה נוצרי. נכנסתי לישראל ב-02.09.2010. היו לי חיים קשים באריתריאה, לא יכולתי לעבוד. יצאתי לסודן ב-12.5.2010 והגעתי למחנה פליטים בשגרף. שמעתי שם על דרך להגיע לישראל. פניתי למבריחים בדואים ושילמתי \$2,300. כשנאספה קבוצה גדולה יצאנו בכמה רכבים לכיוון מדבר סיני. בדרך קיבלנו כוס מים ביום, ביסקוויטים ולחם. אחר כך עברנו לסירות ולאחר הפלגה של יום, הגענו לבקתה מקש שהיו בה 60 אנשים. היינו עייפים ולא אכלנו כלום. היה איתנו תינוק בן חצי שנה ו-8 נשים. 4 מבריחים בדואים שמרו עלינו והיו שם גם 3 מתורגמנים לטיגרינית. בחודש הראשון העבירו אותי ועוד אנשים לקבוצת מבריחים אחרת. מבריחים אלה דרשו מאיתנו \$7,000. אחד האריתראים שעבד עם המבריחים התקשר למשפחתי וביקש כסף. הוא היה נותן לי לדבר איתם ואז המבריחים הכו אותי כדי שמשפחתי תשמע אותי צועק. התייחסו אלינו באלימות רבה. לקח למשפחתי הרבה זמן עד שהצליחו לגייס \$6,300. בחודשים בהם הייתי כלוא קיבלנו מידי יום כוס מים אחת, וכן לחם אתיופי.

אחרי כמה זמן לקחו אותי עם עוד 15 אנשים, ובהם 3 נשים לבית אחר. הבית היה מגודר ומכוסה. קשרו אותנו ברגליים באזיקים והכניסו אותנו לתוכו. מצאנו שם כמאתיים איש, כולם קשורים באזיקים. 7 שומרים חמושים שמרו עלינו. לא שחררו אותנו אפילו לא כדי לעשות את צרכינו. הסירחון היה קשה והמבריחים היו נכנסים אלינו עם כיסוי על הפנים. הם היו מוציאים אותנו ומכים אותנו בחוץ, כי לא יכלו לסבול את הריח. המבריחים היו מאלצים אותנו להרים את הרגליים ואז היו מכים את הרגליים שלנו עם שרשראות. לפעמים אמרו לנו לשכב שלוש שעות עם הרגליים למעלה באוויר. מי שהתעייף והוריד את הרגליים הוכה. היו קשורות איתנו נשים שכבר היו שם כמה חודשים והן כבר היו בהריון מהמבריחים. כמה נשים הועברו לבית אחר וקשרו אותן שם. כשהמבריחים היו נכנסים לבית שלהן, היינו שומעים אותן צועקות לעזרה ומנסות להתנגד למבריחים.

באחד הימים, השומר ששמר עלינו נרדם והרבה אנשים ניסו לברוח. הם הצליחו לקשור אותו ולקחת ממנו את המפתחות של השרשראות. 30 מאלו שהצליחו לברוח, נתפסו בידי המבריחים והוכו קשות. הם הוחזרו לבית בו הייתי כלוא וכך נודע לי מה קרה. הם סיפרו ש-25 הצליחו לברוח. אחת הנשים שילד קטן היה קשור לגבה ניסתה לברוח. כשכולם נתפסו, היא הוכתה קשה כמו הגברים, ואפילו התינוק נפצע ברגלו מהמכות. 6 אנשים שנתפסו, נורו למוות. האישה עם הילד הייתה כלואה איתנו ועם אחיה. הבנתי שבעלה נמצא בישראל. המבריחים דרשו ממנה ומאחיה לשלם \$14,000 ועוד \$3,000 עבור התינוק שהרגיש לא טוב. לאחר תקופה הגיעו \$15,000 והמבריחים שחררו אותם. ראיתי שהם עזבו אותנו.

אחר כך החזירו אותי לבית שבו הייתי כלוא קודם. לא יודע למה העבירו אותי. המבריחים כל הזמן אמרו לנו שהולכים לסגור את הגבול לישראל ולא נספיק לעבור לשם. לאחר שמשפחתי שלחה את הכסף לקחו אותי משם עם עוד אנשים שהכסף ממשפחתם הגיע. לקחו אותנו ברכב ונסענו הרבה זמן. אחר כך לקחו אותנו ברכב עד לחוף הים, ומשם הלכנו ברגל כרבע שעה. המבריח הראה לנו איך חוצים את הגבול. היו בקבוצה שלנו 23 אנשים, ובהם 2 נשים, שלא הצליחו לברוח מהשוטרים המצרים. כשהגעתי לכלא, שמעתי מחברים שלהם שגירשו אותן לאתיופיה. עמדנו על הכביש וחיכינו לחיילים הישראלים. הם קיבלו אותנו יפה. לא שאלו אותנו כלום ונתנו לנו לאכול. התקלחתי שם בפעם הראשונה מאז שהגעתי לסיני. לאחר 5 ימים העבירו אותנו לכלא סהרונים.

עדות 10: א.ב., אזרח אריתריאה, חודשיים וחצי בשבי

אני בן 29, נוצרי, אזרח אריתריאה ואב לילדה בת 3. שירתתי בצבא 8 שנים. שמרתי בבסיס טירונים. ראיתי את משפחתי רק כמה ימים בשנה. כשהבנתי שהמצב לא ישתנה, ברחתי לסודן בינואר 2010. הייתי 4 חודשים במחנה פליטים שאגארפ, שם שמעתי על אפשרות להגיע לישראל. בסודן נאמר לי שהעברתי לישראל תעלה \$2,500. ביקשתי עזרה ממשפחתי ולא קיבלתי. קיוויתי שבכל זאת אצליח ויצאתי לדרך. יצאנו בקבוצה של 32 איש ובהם 6 נשים ו-2 ילדים. נסענו 6 ימים עד שהגענו למצרים. מי שהעבירו אותנו היו 5 מבריחים סודנים עם נשק שלא אפשרו לנו לדבר. בזמן הנסיעה אחד מאיתנו נפל מהרכב ונפתח לו הראש. דם רב נזל. קרענו מחולצה חתיכות בד כדי לחבוש אותו. אחת הנשים עמדה להתעלף וגנבתי בשבילה מים. אחד הסודנים כיוון לעברי את הנשק, אך כולם ביקשו שלא יירה בי והוא ויתר.

כשהגענו למחנה בסיני, ראיתי את כל האנשים באזיקים ונבהלתי. לא הבנתי מה קורה. צירפו אותי לקבוצה והיכו אותנו. אחד המכים היה אריתראי, וגם הוא נראה מוכה. עבדאללה, הבדואי שהיה אחראי על המבריחים, אמר לו שאם הוא יכה אותנו, הוא ישחרר אותנו. למבריחים האחרים שהיו אחראים עלינו, מנסור, עלי, מוחמד, אחמד, אבו מוסטפא וחסן הוא שילם \$100. 3 שבועות הייתי קשור בשרשראות ברזל לקבוצה. בבוקר ובערב היו מכים אותנו ומתקשרים לקרובים שלנו שישמעו. אמרתי לעבדאללה שיהרוג אותי כי אין לי כסף. אחר כך הועברתי עם עוד 27 אנשים למקום אחר, שהיו בו 170 איש ביניהם 7 נשים. הכריחו אותנו לעבוד שם כל היום ובנינו בניין שלם תוך חודש. פעם ביום אפשרו לנו להכין אורז לאכול. את הנשים היו לוקחים ומחזירים אותן מאוחר יותר כשהן בוכות.

המבריחים דיברו שימכרו אותנו. הם שרפו בברזל 5 אנשים. אני לא ראיתי כי עבדתי, אבל כשחזרתי היה ריח חזק של עור שרוף. המבריחים הורו לי לצאת, אבל לא רציתי להשאיר את הפצועים. כעונש, העבירו אותי לבית אחר שבו היו כלואים אנשים חדשים. היכו אותנו 3 ימים, כשהאנשים החדשים צופים בנו. אחר כך החזירו אותנו לבית הקודם. לאחר חודש ושבע, בן דודי מאיטליה שלח \$1,100 ושבע מאוחר יותר, כשהמבריחים חשבו שהוא עומד לשלוח את כל הכסף, הם שחררו אותי מהאזיקים. באותו לילה, 6.7.2010, הצלחתי לברוח. אחריי יצאו עוד 4 אנשים והצלחנו להגיע לגבול עם ישראל. כשהבנו שעברנו את הגבול עצרנו וחיכינו לחיילים. הם הגיעו ודיברו איתנו באנגלית ובערבית. פחדתי שיחזירו אותנו, אבל לאחר יומיים בבסיס, העבירו אותנו לכלא סהרונים. לאחר חודש שוחררתי והגעתי לתל אביב.

עדות 11: ט.ע.י., אזרחית אריתריאה, חודשיים בשבי

אני בת 22. הגעתי לישראל ב-18.06.2010. ברחתי מאריתריאה לפני שנה. בסודן, סיכמתי עם המבריחים על תשלום של \$2,500 תמורת העברתי לישראל. כשהגענו לסיני, המבריחים לקחו אותנו 3 פעמים לכיוון הגבול הישראלי, אך בכל פעם אמרו לנו שאי אפשר לעבור, והחזירו אותנו למדבר. אבו מוסא ניגש אלינו עם פילימון, מתורגמן מאריתריאה ואמר לנו שהכסף ששילמנו נגב, וכל אחד מאיתנו צריך לשלם עוד \$5,000. אם לא נשלם הוא ימסור אותנו למוכרי איברים, שימכרו את הכליות שלנו. הוא אמר שהוא יכול לקבל עבור כל כליה \$25,000. פחדתי שהוא מתכוון לעשות זאת.

מאותו יום קשרו אותנו בשרשראות ברזל עם מפתח, שהיה בידי השומר מוחמד. הנשים היו קשורות 2-3 ביחד, בידיים או ברגליים. הידיים שלי היו קשורות לרגליים של אישה אחרת, כדי שלא נוכל לברוח. ישבנו בתוך בקתה סגורה, שבה היו עוד עשר נשים. לשירותים יצאנו בזוגות או בשלישייה, רק באישור השומר. אם השומר לא הרשה, היינו עושות את צרכינו בבקבוקים, ואז הם שחררו אשה או גבר מבוגר, שיצאו החוצה לשפוך את הצרכים. פעם ביום, בסביבות השעה 3 לפנות בוקר, המבריחים היו נותנים לנו קמח והיינו מכינות דייסה. גם לשתות היו נותנים לנו רק פעם ביום – כוס מים אחת לכל אחד, אחרי הדייסה. לפעמים נתנו כוס מים אחת לשני אנשים.

הייתי קשורה בשרשראות במשך חודשיים בערך, ואפשרו לי להתקלח רק פעם אחת. בכל יום המבריחים דרשו לשלם \$5,000 והכו אותנו כדי לשכנע את קרובינו לשלוח להם כסף. אבו מוסא היה מכה אותי בגב לעיתים קרובות עם מוט מפלסטיק, מכות שגרמו לי כאבים חזקים. הוא התקשר להורי באריתריאה כמה פעמים, וכשדיבר איתם אחיו היה מכה אותי בפנים ובאוזניים כדי שההורים שלי ישמעו שאני בוכה וצועקת. אבו אחמד היה אומר להורי שאם הם לא ישלמו, הוא יהרוג אותי וימכור את הכליות שלי.

פעם, כשהיו בבקתה רק 5 נשים, הם הביאו 2 גברים אתיופים ואמרו לנו שבלילה הם יאנסו אותנו. אחרי שהמבריחים הלכו, הגברים האתיופים אמרו לנו שלא יפגעו בנו וביקשו מאיתנו רק לשבת בשקט ולא לספר למבריחים שלא אנסו אותנו. בסופו של דבר, אחרי חודשיים, משפחתי הצליחה לאסוף ולשלוח \$5,000 ואז מסרו אותי למבריה אחר, שהעביר אותי את הגבול לישראל. 3 נשים מהקבוצה שלי נשארו בסיני כי לא הצליחו לגייס את דמי הכופר.

עדות 12: א.ס., אזרחית אריתריאה, חודש בשבי

אני בת 32, אם לשתי בנות. הגעתי לישראל ביום 04.10.2010. עזבתי את אריתריאה לסודן בגלל המצב הפוליטי בתחילת 2009 יחד עם בעלי ושתי בנותינו. ניסינו לעזוב את סודן, אך מכיוון שהמבריחים דרשו \$3,000 כדי להעביר כל אדם לישראל, הבנו שלא נוכל לעשות זאת יחד. החלטנו שאני אנסה להגיע עם התינוקת ובעלי יישאר בינתיים בסודן, עם בתנו הבכורה. משפחתנו גייסה את הכסף ומבריה בשם עלי העביר אותנו לסיני ומסר אותנו למבריה נוסף בשם עבדאללה. היינו קבוצה של 50 איש, בהם 5 נשים. התינוקת שלי הייתה היחידה. היה חם והיה לה קשה לנשום. המבריחים הביאו לה מים כל הזמן. לי הביאו קצת, אבל לה הביאו כל הזמן. כל יום נתנו לנו לחם ולפעמים גבינה. היו גם ימים שלא אכלנו בכלל. שלושה מבריחים שמרו עלינו כל הזמן ולעיתים נוספו אליהם עוד שניים, אחד מהם דובר טיגרינייה.

בסיני העבירו את כל הקבוצה שלי למקום אחר. השאירו אותי לבד עם התינוקת. בכיתי. אחד המבריחים הכה אותי ואז המתורגמן לטיגרינייה, הפריד בינינו ואמר לו לעזוב אותי. אחר כך הגיעה קבוצה חדשה של אנשים שלא הכרתי וביניהם גם נשים. לא יודעת מאיפה הם הגיעו. אחרי שבוע אמרו לנו שאנו עומדים לעבור את הגבול. יצאנו ברגל בערב ובשתיים לפנות בוקר הגענו לגבול. השוטרים המצרים הבחינו בנו והחלו לירות. לא ידעתי מה קורה איתי. את התינוקת שלי החזיק אחד הגברים הסודנים בקבוצה, כי אני כבר התעייפתי לסחוב אותה על גבי כל הדרך. ברחנו לכיוון אחר ולא עברנו את הגבול. מצאנו מקום לישון בו בלילה על החול ובבוקר שוב יצאנו לדרך. אני חושבת שאף אחד לא נפגע מהירות. פניו של הסודני שהחזיק את התינוקת נשרטו כשהוא עבר את גדר הגבול, אבל לתינוקת לא קרה שום דבר.

כשעברנו את הגבול לישראל התחלנו לרוץ כי שוב שמענו יריות. רצנו עד שראינו את החיילים הישראלים שהזדהו והרגיעו אותנו. החיילים נבהלו כשהם ראו את התינוקת שלי ומיד בדקו שהיא בסדר. הם הזעיקו רכב נוסף לאסוף אותנו. החיילים שאלו אותנו לשמותינו וכן שאלות נוספות באנגלית. הם שאלו למה עזבתי את אריתריאה והסברתי להם. לאחר יומיים העבירו את כולנו לכלא סהרונים שם הייתי עם התינוקת שלי במשך שבועיים. רק כשהגעתי לכלא סהרונים שמעתי מעצרות אחרות, שהקבוצה שאיתה הגעתי למדבר עדיין מוחזקת בכפייה בסיני, כולל הנשים שאיתן הגעתי. שמעתי שמענים אותם ומכריחים אותם להתקשר למשפחות שלהן כדי שישלחו עוד כסף. לא יודעת למה שחררו אותי. אולי בזכות התינוקת. אחר שבועיים בכלא שוחררתי והגעתי למקלט של עמותת ARDC בתל אביב.

עדות 13: מ.א., אזרח אריתריאה, שבוע בשבי

אני בן 23, רווק, נוצרי. עזבתי את אריתריאה לאחר 8 חודשי שירות צבאי, שבהם הבנתי שכך ייראו חיי, בלי חופש, שחר, ואפשרות לחיות בביתי. בינואר 2010 חציתי את הגבול לסודן. פניתי שם לנציבות הפליטים של האו"ם וגרתי במחנה הפליטים שאגארפ במשך 10 חודשים. החיים במחנה היו קשים וכששמעתי שם על האפשרות להגיע לישראל, החלטתי לנסות את מזלי. בקבוצה שבה ניסיתי להגיע לישראל כללה 4 משאיות שעל כל אחת מהן 25 אריתראים. היו בקבוצה גם 14 נשים ו-4 ילדים. הדרך מסודן לסיני ארכה שבוע. כל ערב המבריחים עצרו את הרכבים ואמרו לנו לישון באיזו פינה. כל אחד קיבל כוס מים אחת וקצת לחם. לחלק מאיתנו היו גם ביסקוויטים. למבריחים היה נשק ועוד לפני שנכנסנו לסיני התחילו להפעיל כלפינו אלימות. הכו את הנשים אבל לא את הילדים. אותי הכו רק בסיני.

סוכם שנשלם \$3,000 על ההברחה לישראל. כשהגענו למדבר ביקשו מאיתנו עוד \$10,000. הייתי בר מזל יחסית לאחרים, שכן בני משפחתי העבירו את הכסף תוך שבוע ושוחררתי. בכל פעם המבריחים לקחו כמה אנשים והכו אותם במקל. הקבוצה שלי היתה יחד במבנה ולא קשרו לנו את הידיים. מאוחר יותר שמעתי מאחרים שהם היו קשורים כל הזמן. באותו שבוע התאספו כ-120 איש שחיכו לכסף ממשפחתם. הם היו בחוץ, בלי גג מעליהם. אריתראים שהמבריחים ידעו שהגיעו מלוב, נכלאו במבנה נפרד וביקשו מהם יותר כסף. ממני לא ביקשו עוד כסף, אבל גם אותי הכריחו להתקשר למשפחתי וכשהם ענו לטלפון, הכו אותי במקל כדי שאבכה באוזניהם. עד היום אני לא יודע בדיוק איך הכסף בשבילי הגיע.

כשהגיע הכסף, המבריחים שחררו אותנו בקבוצה של 10 גברים. הייתי בין הראשונים להשתחרר ולעבור את הגבול, ביום 23.11.2010. הרבה מהאנשים שהגיעו לשם לפני, נשארו אחרי, גם נשים. בישראל אסף אותנו מהכביש רכב של הצבא. החיילים הביאו אותנו לבסיס צבאי ושאלו אותנו כמה פרטים אישיים. לאחר יומיים העבירו אותנו לכלא סהרונים, שם הייתי חודש. בכלא שמעתי על הרבה אנשים שנתפסו בידי המצרים. אלוהים עזר לי להגיע לפה, יכולתי גם להיתפס. מאנשים רבים ביקשו סכומי כסף גבוהים יותר שהם לא יכלו לשלם. שמעתי על אנשים שנאלצו לשלם 13 אלף דולר כדי להגיע לכאן. היה לי מזל.

מחקר וכתובה: סיגל רוזן, מיכאל זיו-קנת, מסי פסחיה, נעה קאופמן וצ'סקה כץ
עריכה: ד"ר אלה קרן

פעילותנו למען פליטים ומבקשי מקלט מתאפשרת הודות לתרומתם הנדיבה של קרן סבאא, קרן סיגריד ראוסנינג, קרן מוריה, נציבות האו"ם לפליטים, קרן קריגר, קרן אביעד ועיריית תל אביב – יפו.

אנו מודים למתנדבים המסורים של "מוקד סיוע לעובדים זרים" המבקרים בבתי הכלא בהם כלואים הפליטים, פועלים לשחרורם, מסייעים בפיתרון מצוקותיהם השונות ומביאים את סיפוריהם לציבור הישראלי.